

Zagadnienia wstępne

1

W pierwszym rozdziale przedstawione zostały informacje pozwalające na przybliżenie charakteru Konwencji Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów (dalej konwencja wiedeńska lub CISG). Poszczególne podrozdziały przedstawiają genezę powstania tego aktu prawnego, a także pozwolą wskazać na jego znaczenie w handlu międzynarodowym. W rozdziale tym zawarty został również cel stawiany sobie przez twórców konwencji, a także zakres regulacji oraz obszar jej działania w prawie międzynarodowym.

Konwencja wiedeńska jako międzynarodowy akt prawny regulujący sprzedaż towarów

Konwencja wiedeńska wprowadzona została w ramach harmonizacji międzynarodowych umów handlowych. Dotyczy ona głównie materialno prawnych przepisów do umów sprzedaży ruchomości, zawieranych przez podmioty profesjonalne, które w ramach prowadzonej działalności chcą zapewnić sobie bezpieczeństwo transakcji prowadzonych na międzynarodową skalę. A o jej sukcesie można mówić z racji państw, które ratyfikowały tą konwencję i zostały jej stroną. Obecnie szacuje się, że około 3/4 wszystkich transakcji handlowych dokonywanych na arenie międzynarodowej korzysta z dobrodziejstwa przepisów zawartych w konwencji³⁸. Akt ten został sporządzony 11 kwietnia 1980 roku we Wiedniu przez co nazy-

38 U. Magnus, *The Vienna Sales Convention (CISG) between Civil and Common law - Best of all Worlds?*, „Journal of Civil Law Studies”, t. 3, 2010, s. 71.

wany jest Konwencją Wiedeńską i mylnie może oznaczać często inny akt prawny, który również nazywany jest w tożsamy sposób. Konwencja wiedeńska utworzona została przez UNCITRAL, będącą Komisją Międzynarodowego Prawa Handlowego ONZ i stworzoną w celu ujednoczenia przepisów międzynarodowego prawa handlowego.

Z rozwojem międzynarodowego handlu pojawiły się problemy związane ze spójnością przepisów w momencie, gdy umowa łącząca strony nie odnosiła się w pełnym wymiarze do wszystkich aspektów istotnych na płaszczyźnie poprawnie wykonanej umowy. Brak aktu prawnego chroniącego interesy pokrzywdzonych powodował większe ryzyko i brak stabilności stosunków zawieranych na arenie międzynarodowej. To, że konwencja stanowi jeden z najważniejszych międzynarodowych aktów prawnych stanowi jej znaczący wpływ na kształtowanie prawa w państwach na całym świecie. Konwencja stanowiła inspirację dla reformatorów prawa w państwach Skandynawskich oraz państwach we wschodniej Europie. Wpłynęła na zmianę niemieckiego kodeksu BGB, a także oddziaływała poza znane nam europejskie systemy prawne, przez zainicjowanie do ustanowienia w Chinach nowego kodeksu prawa zobowiązań³⁹. Chiny poprzez podpisanie i wdrożenie CISG do swojego systemu prawnego zaczęły stosować jej zapisy, które w następstwie wykorzystane zostały jako podstawa do stworzenia chińskiego prawa zobowiązań.

39 C. Błaszczuk, *Wpływ Konwencji Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów na prawo unii europejskiej w zakresie sprzedaży konsumenckiej*, „Studia Prawnicze”, Warszawa 2014, Zeszyt 3 (199) 2014, s. 30.

Przede wszystkim skorzystano z zasady autonomii stron, trybu ofertowego zawierania umów, przejścia ryzyka czy też wymogu formy pisemnej w przypadku zawierania kontraktów⁴⁰. Daleko jednak nie należy szukać, ponieważ w polskim kodeksie cywilnym konwencja również wpłynęła na ujednoczenie odpowiedzialności za wady rzeczy sprzedanej⁴¹. Obecnie przepisy konwencji wiedeńskiej ratyfikowały 94 państwa [stan na dzień 1 kwietnia 2022 r. - uwaga D.O.] na całym świecie, co stanowi o jej ogromnym sukcesie. Jednakże nie wszystkie państwa ratyfikowały przepisy konwencji w pełnym jej zakresie⁴². W Unii Europejskiej przepisy konwencji obowiązują w niemal wszystkich państwach, a nawet te państwa które nie chciały stać się stroną konwencji zostały zmuszone do jej wdrożenia, przez zmiany poczynione w prawie unijnym na wzór norm konwencyjnych⁴³. Miarą sukcesu konwencji wiedeńskiej jest liczba krajów, które postanowiły ją ratyfikować i wdrożyć do swojego porządku prawnego.

Cel konwencji

Głównym celem konwencji wiedeńskiej było ujednoczenie neutralnego zbioru przepisów stosowanych w obrocie handlowym pomiędzy przedsiębiorcami z różnych państw, stanowią-

40 S. Han, *China* [w:] Ed. F. Ferrari, „The CISG and its Impact on National Legal Systems”, Monachium 2008, s. 71-75.

41 C. Błaszczuk, *op.cit.*, s. 30.

42 Vide, https://uncitral.un.org/en/texts/salegoods/conventions/sale_of_goods/cisg/status [dostęp 12.04.22 r.]; https://treaties.un.org/Pages/ViewDetails.aspx?src=TREATY&mtdsg_no=X=10-&chapter=10&clang=_en [dostęp 12.04.22 r.].

43 C. Błaszczuk, *op.cit.*, s. 31.

cych zasady oderwane od przepisów poszczególnych krajów, lecz korzystających z dotychczasowego dorobku prawa międzynarodowego⁴⁴. Ujednolicenie prawa ułatwi przedsiębiorcą pochodzącym z różnych państw prowadzenie handlu międzynarodowego. Ponad to konwencja ma służyć jako instrument rozwoju międzynarodowego handlu, gdzie żadna ze stron nie jest uprzywilejowana pod względem traktowania⁴⁵. Podstawowy cel konwencji zawarty został w jej preambule.

Zakres regulacji

Konwencja Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów reguluje wyłącznie przesłanki zawiązania umowy sprzedaży, a także zawiera przepisy dotyczące obowiązków stron w umowie sprzedaży⁴⁶. Przepisy konwencji wiedeńskiej regulują nie tylko umowy sprzedaży towarów, ale również znane nam z polskich przepisów umowy spełniające przesłanki umowy o dzieło lub umowy dostawy. W przepisie z art. 3 CISG mowa o umowie posiadającej takie cechy, gdzie w przypadku umowy dostawy towarów jest ona traktowana jako umowa sprzedaży. Konwencja nie reguluje natomiast sprzedaży określonych towarów, bądź w określony sposób, co zostało wymienione enumeratywnie w art.

44 U. Magnus, *The Vienna Sales Convention (CISG) between Civil and Common law – Best of all Worlds?*, „Journal of Civil Law Studies”, t. 3, 2010, s. 70.

45 I. Schwenzer, Hachem, Jędryszczuk, *Preambuła*, [w:] I. Schwenzer, K. Iwiński (red.), „Konwencja Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów (CISG). Komentarz” wyd. 1, Warszawa 2021, s. 6, Nb. 8

46 M. Jagielska, *Zakres zastosowania*, [w:] W. Popiołek (red.), „Międzynarodowe prawo handlowe. System Prawa Handlowego. Tom 9”, C.H.Beck 2013, s. 867, Nb. 16.

2 CISG. W konwencji wiedeńskiej znajdziemy również środki ochrony prawnej pozwalające stronom kontraktu zminimalizować ryzyko międzynarodowego handlu. Przepisy konwencji nie regulują ważności umowy lub jej postanowień, ani też jej skutków na przeniesienie własności sprzedawanych towarów. Wąska regulacja przepisów dotyczących zawarcia umowy w części II, a także sprzedaży towarów w części III, a zarazem pomijających kazuistyczne przypadki stanowi jedną z przyczyn ogromnego sukcesu tego aktu prawnego⁴⁷. Mniejszy zakres regulacji pozwolił na wprowadzenie konwencji wiedeńskiej w wielu państwach na całym świecie, co istotne przepisy wykorzystane zostały zarówno w państwach korzystających z systemu prawa zwyczajowego, a także w państwach opartych na prawie kontynentalnym. Przedmiotowy zakres regulacji przepisów konwencji dotyczy umowy sprzedaży towarów z pewnymi wyłączeniami, które zostały unormowane w artykułach 2-5 CISG. Struktura konwencji pozwoliła więc na znalezienie porozumienia dla obu systemów prawnych, dzięki czemu tak często strony decydują się na jej wykorzystanie. Wąski zakres regulacji z konwencji wiedeńskiej prowadzi do korzystania ze zwyczaju, bądź wcześniejszych praktyk, które strony między sobą stosowały⁴⁸. Co do przepisów, które nie są uregulowane konieczne jest zastosowanie przepisów prawa krajowego jednej ze stron, jest to więc

47 B. Fuchs, *Wprowadzenie*, [w:] W. Popiołek (red.), „Międzynarodowe prawo handlowe. System Prawa Handlowego. Tom 9”, C.H.Beck 2013, s. 25, Nb. 14-15.

48 Vide, K. Trzcziński, *Zwyczaj i prawo zwyczajowe jako źródła prawa prywatnego*, „Rejent” 1998 r., nr. 3 (83), s. 159.

również wada tej konwencji⁴⁹. Brak uniwersalności oraz niespójność w niektórych aspektach objętych zakresem regulacji konwencji przyczynia się do tego, że podmioty korzystające z dobrodziejstwa jej przepisów zmuszone są poszukiwać również innych źródeł prawa, często krajowego⁵⁰. Istotnym jest podkreślenie, że przepisy konwencji nie regulują sprzedaży konsumenckiej, jednakże jej wpływ na regulacje prawa konsumenckiego w europie są bardzo zauważalne⁵¹. W literaturze zaznaczono, że pomimo wyłączenia przepisów konwencji do sprzedaży konsumenckiej, jej regulacje mogą mieć zastosowanie w określonych przypadkach. Przepis z art. 2 CISG wskazuje na wyłączenia zastosowania konwencji w stosunku do umów sprzedaży o określonych znamionach. W sytuacji, gdy sprzedawca nie wie oraz w rozsądnych okolicznościach nie powinien być wiedzieć, że kupujący nabywa rzecz do osobistego użytku, a także w momencie gdy sprzedawca sam występuje w roli konsumenta, możliwym jest skorzystanie z przepisów konwencji do sprzedaży konsumenckiej. Sprzedający nie ma obowiązku weryfikacji rzeczywistego celu zakupu towaru przez nabywcę⁵².

49 B. Fuchs, *Wprowadzenie*, [w:] W. Popiołek (red.), „Międzynarodowe prawo handlowe. System Prawa Handlowego. Tom 9”, C.H.Beck 2013, s. 26, Nb. 15-16.

50 M. A. Zachariasiewicz, *Konwencja wiedeńska o międzynarodowej sprzedaży towarów a inne akty ujednoliconego prawa umów ze szczególnym uwzględnieniem odpowiedzialności kontraktowej dłużnika*, „Problemy Prawa Prywatnego Międzynarodowego”, T. 2, Katowice 2007, s. 29-30.

51 T. Janyst, http://www.polska-azja.pl/wplyw-konwencji-wiedenskiej-o-umowach-miedzynarodowej-sprzedazy-towarow-1980-na-chinskie-prawo-zobowiazan/#_ftn5 [dostęp 07.04.2022 r.]

52 E. Wojtowicz, *Sprzedaż konsumencka w konwencji wiedeńskiej o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów i w kodeksie cywilnym*, [w:] J. Frąckowiak (red.), „Acta Universitatis Wratislaviensis. Przegląd Prawa i Administracji”, Tom. 112, Wrocław 2018, s. 248-249

Podmioty będące stronami konwencji

Konwencję wiedeńską zgodnie z art. 1 stosuje się w umowach między kontrahentami mającymi siedziby handlowe w różnych państwach, które przyjęły przepisy konwencji w sytuacji, gdy oba państwa są podmiotami konwencyjnymi. Fakt umiejscowienia siedzib handlowych w różnych państwach musi być stroną kontraktu wiadomy, co powinno wynikać z oświadczeń złożonych przez strony, odpowiednik zapisów w umowie lub też stosunków występujących pomiędzy stronami⁵³. Nie będzie natomiast stanowiło wyłączenia zastosowania przepisów CISG to, że strony umowy nie wiedziały, iż państwa ich siedzib handlowych są stronami konwencji, co prowadzić będzie do jej zastosowania⁵⁴. Konwencja wiedeńska będzie miała bezpośrednie zastosowanie dla określonej umowy sprzedaży jeżeli dojdzie do zawarcia umowy sprzedaży zgodnego z zapisami konwencji, jeżeli umowa będzie miała charakter międzynarodowy, a także gdy nie dojdzie do wyłączeń z art. 2 CISG⁵⁵. W sytuacji gdy jedno z państw, w którym podmiot ma swoją siedzibę handlową, nie jest państwem o określonym związku z konwencją, to przepisy konwencji stosuje się wtedy, gdy normy prawa prywatnego międzynarodowego nakażą je

53 J. Gołaczyński, *Rozdział IX. Zobowiązania*, „Prawo prywatne międzynarodowe”, wyd. 5, Warszawa 2017, s. 229, Nb. 269.

54 M. Pazdan, § 29. *Ogólna charakterystyka unormowania właściwości prawa dla zobowiązań umownych*, [w:] M. Pazdan (red.), „Prawo prywatne międzynarodowe. System Prawa Prywatnego. Tom 20B”, C.H.Beck 2015, s. 59, Nb. 50.

55 M. Jagielska, *Bezpośrednie zastosowanie Konwencji wiedeńskiej*, [w:] W. Popiołek (red.), „Międzynarodowe prawo handlowe. System Prawa Handlowego. Tom 9”, C.H.Beck 2013, s. 872, Nb. 33

stosować⁵⁶. Oznacza to, że przepisy te mogą również zostać użyte w momencie, gdy tylko jedno z państw jest stroną konwencji i ją ratyfikowało, a prywatne prawo międzynarodowe wskazuje na prawo tego państwa, jako właściwego do stosowania przy danym kontrakcie. Mowa jest wtedy o pośrednim zastosowaniu konwencji wiedeńskiej⁵⁷. Strony mają jednak dowolność przy konstruowaniu umowy, a co za tym idzie mogą wyłączyć zastosowanie jej przepisów w kontrakcie⁵⁸.

Charakterystyka zobowiązań wynikająca z treści konwencji

Konwencja wiedeńska jako wielostronna umowa międzynarodowa miała na celu ujednoczyć regulacje dotyczące międzynarodowego obrotu handlowego. Unifikacja prawa prowadzić miała do eliminacji konfliktów występujących w przypadku korzystania z przepisów różnych państw⁵⁹. Jako prawo ujednoczone, można było z niej skorzystać wyłącznie w sytuacjach, gdy stosunek prawny zawierał określony element międzynarodowy⁶⁰. Udało się to wyłącznie w zakresie materii omawianej w podrozdziale *Zakres regulacji* (s.21) niniejszej pracy. Istotnym jest by podkreślić, że zastosowanie prawa jednolitego w określonym zakresie usuwa potrzebę korzystania z norm

56 J. O. Honnold, *Uniform Law for International Sales under the 1980 United Nations Convention*, Kluwer Law International, Hague 1999, 3rd ed., s. 35.

57 M. Jagielska, *Pośrednie zastosowanie Konwencji wiedeńskiej*, [w:] W. Popiołek (red.), „Międzynarodowe prawo handlowe. System Prawa Handlowego. Tom 9”, C.H.Beck 2013, s. 873, Nb. 35

58 M. Zych, <https://codozasady.pl/p/kiedy-miedzynarodowa-sprzedaz-towarow-podlega-konwencji-wiedenskiej-i-dlaczego-ma-to-znaczenie> [dostęp 01.04.22r.]

59 J. Gołaczyński, *Rozdział I. Pojęcie prawa prywatnego międzynarodowego*, „Prawo prywatne międzynarodowe”, wyd. 5, Warszawa 2017, s. 3, Nb. 3.

60 M. Pazdan, *Prawo prywatne międzynarodowe w znaczeniu szerokim*, [w:] M. Pazdan (red.), „Prawo prywatne międzynarodowe. Komentarz”, Warszawa 2018, wyd. 1, s. 4.

prawa krajowego. A sukces w ujednoczeniu prawa merytorycznego powoduje, że strony nie muszą korzystać z norm kolizyjnych by móc określić prawo właściwe dla wskazanej materii⁶¹. Jako norma merytoryczna jednolitego prawa regulująca materię z elementem obcym, konwencja nie zawiera norm kolizyjnych, ponieważ bezpośrednio reguluje stosunki, których dotyczy⁶².

Statut pomocniczy konwencji o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów

W międzynarodowym obrocie towarów ustalenie prawa właściwego dla umowy sprzedaży, w momencie braku wyboru prawa przez strony jest istotne dla zapewnienia bezpieczeństwa stosunku prawnego łączącego strony. Statutem pomocniczym określimy prawo normujące kwestie nieuregulowane w ujednoczonych przepisach merytorycznych konwencji. Statut pomocniczy zostaje określony za pomocą właściwych norm kolizyjnych⁶³. Strony mają możliwość wyboru prawa kraju niekonwencyjnego, które będzie stanowiło statut pomocniczy dla określonych regulacji⁶⁴. Mają również możliwość

61 M. Pazdan, *Pojęcie międzynarodowego prawa handlowego*, [w:] W. Popiołek (red.), „Międzynarodowe prawo handlowe. System Prawa Handlowego. Tom 9”, C.H.Beck 2013, s. 6-8.

62 M. Pazdan, *Prawo prywatne międzynarodowe w znaczeniu szerokim*, [w:] M. Pazdan (red.), „Prawo prywatne międzynarodowe. Komentarz”, Warszawa 2018, wyd. 1, s. 4.

63 M. Pazdan, *Prawo prywatne międzynarodowe w znaczeniu szerokim*, [w:] M. Pazdan (red.), „Prawo prywatne międzynarodowe. Komentarz”, Warszawa 2018, wyd. 1, s. 4.

64 M. A. Zachariasiewicz, *Konwencja wiedeńska o międzynarodowej sprzedaży towarów a inne akty ujednoczonego prawa umów ze szczególnym uwzględnieniem odpowiedzialności kontraktowej dłużnika*, „Problemy Prawa Prywatnego Międzynarodowego”, T. 2, Katowice 2007, s. 32.

wyłączenia zastosowania konwencji co do części lub całości przepisów zgodnie z art. 6 CISG, jednakże uprawnienie to jest ograniczone do kwestii uregulowanych prawem jednolitym tej konwencji⁶⁵. W międzynarodowym handlu stosuje się różne przepisy będące źródłem dla powstałych stosunków prawnych. W polskim porządku prawnym stosowana jest obecnie ustawa PrPrywM, która wskazuje na przepisy mające zastosowanie w zakresie umów międzynarodowych. W zakresie zobowiązań umownych w międzynarodowych sprawach cywilnych pierwszeństwo będzie miało rozporządzenie RZYM 1 o czym stanowi w art. 28 PrPrywM. Kwestie dotyczące sprzedaży międzynarodowej towarów będących ruchomościami, z uwagi na podkreślaną funkcję ujednoczenia i harmonizacji prawa unormowane zostały w konwencji wiedeńskiej, która we wskazanym zakresie reguluje te umowy. W sytuacji, gdyby nie udało się określić przesłanek pozwalających na skorzystanie z określonego prawa obcego, to zgodnie z art. 10 PrPrywM zastosowanie będzie miało prawo najściślej związane z tym stosunkiem prawnym⁶⁶. W momencie gdy, konwencja wiedeńska nie reguluje swoim zasięgiem pewnej materii, a państwa-strony umowy międzynarodowej podlegają pod rozporządzenie RZYM 1, to korzystając z właściwych norm kolizyjnych strony powinny poszukiwać pomocnicze-

65 Ł. Żarnowiec, § 25. *Treść czynności prawnej jako przesłanka jej ważności*, [w:] M. Pazdan (red.), „Prawo prywatne międzynarodowe. System Prawa Prywatnego. t. 20A”, C.H.Beck 2014, s. 812, Nb. 186.

66 J. Gołaczyński, *Rozdział IV. Stosowanie prawa prywatnego międzynarodowego*, „Prawo prywatne międzynarodowe”, wyd. 5, Warszawa 2017, s. 62, Nb. 61.

go statutu kontraktowego za pomocą przepisów tego rozporządzenia⁶⁷.

W konwencji znajdują się kwestie z zakresu zawarcia umowy sprzedaży oraz obowiązki stron wraz z środkami ochrony prawnej poszkodowanego. Wszystkie pozostałe kwestie nieznajdujące się w regulacjach CISG, podlegać będą pod prawo właściwe po zastosowaniu określonych norm kolizyjnych. Konwencja wiedeńska nie jest aktem wyczerpującym i co do zasady nie reguluje postanowień dotyczących ważności umowy, skutków konwencji dotyczących własności towarów, a także odpowiedzialności sprzedającego za utratę zdrowia lub śmierć, spowodowanej przez towar o czym stanowi art. 5 CISG.

Międzynarodowy charakter umowy sprzedaży na gruncie konwencji wiedeńskiej odznacza się wyłącznie przez kryterium podmiotowe. Zgodnie z art. 1 konwencja będzie miała zastosowanie w stosunku do podmiotów mających miejsce siedziby handlowej w różnych państwach, chyba że strony dokonały wyboru innego prawa jako właściwego dla ich umowy. Mowa jest zarówno o osobach prawnych jak i o osobach fizycznych. W przypadku międzynarodowej umowy sprzedaży towarów, jej międzynarodowy charakter bada się dla stwierdzenia, czy dana umowa będzie podlegała pod ujednoczone przepisy konwencji wiedeńskiej. W przypadku gdyby stro-

67 M. Pazdan, § 29. *Ogólna charakterystyka unormowania właściwości prawa dla zobowiązań umownych*, [w:] M. Pazdan (red.), „Prawo prywatne międzynarodowe. System Prawa Prywatnego. Tom 20B”, C.H.Beck 2015, s. 64, Nb. 65.

na nie posiadała siedziby handlowej, zastosowanie będzie miał art. 10 lit. b CISG wskazujący na miejsce zwykłego pobytu strony. Brak wystąpienia międzynarodowego charakteru umowy zgodnego z przepisami konwencji, nie będzie stanowił o jej międzynarodowości względem zastosowania innych przepisów lub kolizyjnego wyboru prawa⁶⁸.

Konwencja wiedeńska nie stanowi aktu wyczerpującego, ponieważ nie zawiera wielu kwestii z materii dotyczącej zobowiązań, przez co strony zmuszone są określić przepisy będące źródłem brakującej regulacji za pomocą statutu pomocniczego. CISG zawiera luki m.in. w zakresie przepisów dotyczących wad oświadczenia woli. W przepisie z art. 8 CISG prawodawca skupił się na rozwiązaniu dotyczącym czynności prawnej pozornej. Brak jest natomiast regulacji dotyczących pozostałych wad oświadczenia woli, co zgodnie z art. 4 lit. a) CISG podlegało będzie pod normy prawa krajowego⁶⁹. W konwencji wiedeńskiej brak jest zarówno przepisów normujących wady oświadczeń woli, będących elementem wpływającym na ważność umowy, a także regulacji dotyczących formy oraz treści umowy, czy też zdolności stron. Z powodu braku właściwych przepisów, strony powinny skorzystać z właściwych norm kolizyjnych⁷⁰. Konwencja wiedeńska nie zawiera również regulacji, gdzie strony zmuszone są do sięgnię-

68 M. Pazdan, *Pojęcie kontraktu - międzynarodowej transakcji handlowej*, [w:] W. Popiołek (red.), „Międzynarodowe prawo handlowe. System Prawa Handlowego. Tom 9”, C.H.Beck 2013, s. 184-189, Nb. 1-24.

69 Ł. Żarnowiec, § 23. *Wady oświadczenia woli*, [w:] M. Pazdan (red.), „Prawo prywatne międzynarodowe. System Prawa Prywatnego. t. 20A”, C.H.Beck 2014, s. 788-789, Nb. 125-128.

70 M. A. Zachariasiewicz, *Prawo właściwe w braku wyboru prawa*, [w:] M. Pazdan (red.), „Prawo prywatne międzynarodowe. System Prawa Prywatnego. Tom 20B”, C.H.Beck 2015, s. 98, Nb. 153.

cia do statutu pomocniczego w zakresie materii dotyczącej: „[...] zawarcie umowy przez przedstawiciela, problemy związane z korzystaniem z wzorców umownych, cesję praw z kontraktu, przelew wierzytelności i przejęcie długu, uznanie roszczenia, potrącenie, skuteczność umowy wobec osób trzecich, na przykład dopuszczalność nadania jej charakteru umowy na rzecz osoby trzeciej, wykonanie umowy przez osobę trzecią, poręczenie, odpowiedzialność solidarną strony, dopuszczalność i ważność kar umownych, zastrzeżenie prawa odkupu lub pierwokupu, przedawnienie, kwestie proceduralne, *hardship*, culpa in *contrahendo*.”⁷¹. Inną kwestią, w zakresie której konwencja posiada luki jest kwestia skutku przeniesienia własności. Zgodnie z art. 30 konwencji sprzedawca ma za obowiązek przenieść własność towaru na kupującego, jednakże sama kwestia sposobu przeniesienia własności w umowie nie została w konwencji wyszczególniona. Bierze się tu pod uwagę prawo państwa położenia rzeczy i wpływają one bezpośrednio na to, czy ta umowa będzie umową konsensualną, czy też umową realną. Kwestie te zaliczane są do statutu rzeczowego. Zarówno przesłanki jak i sposób przeniesienia własności rzeczy, nieuregulowane w przepisach konwencji podlegały będą prawu krajowemu co wynika z art. 41 PrPrywM⁷². Konwencja nie reguluje również waluty płatności za towar. W przypadku braku wyboru prawa, strony muszą określić statut kontraktowy umowy. Nie da się całkowicie wyłączyć od-

71 M. A. Zachariasiewicz, *Konwencja wiedeńska o międzynarodowej sprzedaży towarów a inne akty ujednoczonego prawa umów ze szczególnym uwzględnieniem odpowiedzialności kontraktowej dłużnika*, „Problemy Prawa Prywatnego Międzynarodowego”, T. 2, Katowice 2007, s. 31.

72 W. Popiołek, *Przeniesienie własności towaru*, [w:] W. Popiołek (red.), „Międzynarodowe prawo handlowe. System Prawa Handlowego. Tom 9”, C.H.Beck 2013, s. 623, Nb. 24-25.

działywania prawa państwa, w którym ma miejsce wykonanie umowy⁷³. Do statutu pomocniczego konwencji można również zaliczyć kwestie regulujące wysokość oprocentowania w instytucji odsetek. Zarówno przy zastosowaniu podejścia jednolitego jak i stosowania prawa krajowego kwestia wysokości oprocentowania stanowi problem dla prawników na całym świecie. W przypadku zastosowania jednolitej koncepcji co wynika z samego przepisu z art. 78 CISG najważniejszym elementem brany pod uwagę przez doktrynę przy jej ustalaniu powinna być waluta kontraktu, ponieważ niezależnie od prawa miejsca siedziby dłużnika lub wierzyciela, to zastosowana waluta będzie miała największy ekonomiczny wpływ na wymiar oprocentowania. Rezultatem ustalania najlepszego rozwiązania jest propozycja Rady Nadzorczej CISG, która wskazuje na prawo państwa siedziby wierzyciela, jako właściwego przy ustalaniu wysokości oprocentowania. Jest to nadal kwestia sporna, co widoczne jest w orzecznictwie stosowanym w różnych państwach, dlatego też różne państwa-strony konwencji, opowiadają się za różnymi rozwiązaniami i zarówno prawo związane z walutą kontraktu jak i prawo miejsca siedziby wierzyciela są rozwiązaniami, które mogą być brane pod uwagę przy poszukiwaniu prawa właściwego⁷⁴.

73 W. Popiołek, *Wykonanie zobowiązania*, [w:] W. Popiołek (red.), „Międzynarodowe prawo handlowe. System Prawa Handlowego. Tom 9”, C.H.Beck 2013, s. 647, Nb. 67-69.

74 K. Bacher, A. Zwolankiewicz, *Artykuł 78 CISG*, [w:] I. Schwenzer, K. Iwiński (red.), „Konwencja Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów (CISG). Komentarz” wyd. 1, Warszawa 2021, art. 78, Nb. 33-47.